

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.524/2012/3.

A Fővárosi Ítéltábla a Vaskó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vaskó Tamás ügyvéd) által képviselt **Onga Nagyközség Önkormányzata** (3562 Onga, Rózsa u. 18.) felperesnek dr. Czeglédi Éva jogtanácsos által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen **támogatási szerződésből eredő követelés** iránt indított perében - melybe a Nagy és Pál Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Szilárd ügyvéd) által képviselt **alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe)** az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2010. december 14. napján meghozott 19.G.40.704/2010/6. számú ítélete ellen a felperes 2011. február 2. napján 9. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési és felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indoklás:

A felperes 2010. április 15. napján előterjesztett keresetében 17.840.000 Ft és ennek 2009. szeptember 22. napjától a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest elsődlegesen szerződés teljesítése, másodlagosan szerződésszegéssel okozott kár megtérítése jogcímén. Előadta, hogy 2006. január 27. napján a Foglalkoztatáspolitikai és Munkaügyi Minisztériummal támogatási szerződést kötött, melynek tárgya: fogyatékkal élők esélyegyenlőségének megteremtése közös munkán alapuló összefogással Onga községben és kistérségben. A vissza nem térítendő támogatásból megvalósítandó projekt összköltsége 83.890.000 Ft volt, és a támogatás mértéke a teljes költség 93,99%-a, legfeljebb 78.850.000 Ft. Állította, hogy a szerződésben írt kötelezettségének eleget tett, a projektet megvalósította, a beszerzések során a közbeszerzésekre vonatkozó rendelkezéseket betartotta. A

beavatkozó 2008. március 11. napján közölte, hogy szabálytalansági eljárást kezdeményez, majd 2008. július 15. napján kelt irattal tényként közölte, hogy szabálytalanság valósult meg, ezért egy 13.094.269 Ft és egy 5.048.941 Ft összegű számla elszámolását elutasítja. E megállapítással szemben panasszal élt. A beavatkozó inkasszót nyújtott be a felperes bankszámlájára, majd a felperes 2009. szeptember 22. napján - fenntartva, hogy az eljárást jogellenesnek tartja - a fizetési előírásnak eleget tett. A beavatkozó szerint a felperes megsértette a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény (Kbt.) 299. § (1) bekezdés a) pontját, és ebből következően a támogatási szerződés VI.1. és XIII. pontját, minthogy a beérkezett nyertes ajánlat meghaladta a nettó 15.000.000 Ft összeghatárt, és a Kbt. idézett rendelkezése szerinti közbeszerzési eljárást kellett volna lefolytatni. A beavatkozó álláspontját tévesnek minősítette, miszerint azzal, hogy elfogadta nyertes ajánlatnak az akkori 30.000.000 Ft-ot, a nemzeti értékhatár felét meghaladó 15.009.000 Ft összegű ajánlatot, megsértette volna a Kbt. 299. § (1) bekezdés a) pontját. A felperes a becsült érték meghatározásához elvégezte az ún. piackutatást, több cégtől kért be ajánlatot a becsült érték meghatározásához. A felperes a becsült érték megállapításánál a Kbt. szabályai szerint járt el, és megállapítható, hogy az eljárás megkezdésekor az nem érte el a nettó 15.000.000 Ft-ot, így a felperes jogszerűen választotta a Kbt. 299. § (1) bekezdés b) pont szerinti eljárást, és a Kbt. szerint nincs jogi relevanciája annak, ha az eljárás során a becsült értéktől magasabb ajánlatok érkeznek be. A Kbt. nem írja elő, hogy a 15.000.000 Ft-os értékhatárt túllépő ajánlat esetén az eljárást eredménytelennek kell nyilvánítani. Tévesnek minősítette a beavatkozó azon megállapítását is, hogy a felperes a beszerzései során nem biztosította volna a megfelelő nyilvánosságot, mert teljesítette a Kbt-ben előírt követelményeket. Nem szegte meg a támogatási szerződést, melyre tekintettel alappal követeli a szerződés alapján neki járó támogatási összeg kifizetését. A szerződés tételesen meghatározta azokat az eseteket, amelyek mellett a támogató jogosult az elállásra (pl. X.2. pont: súlyos szerződésszegés, X.3.d) pont: illetékes hatóság jogerősen megállapítja, hogy a kedvezményezett megsértette a Kbt. rendelkezéseit). A támogató azonban nem állt el a szerződéstől, azt fel sem mondta, ezért szerződésszegő módon követelte vissza a támogatási összeget.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vonta kétségbe, hogy a felperes végzett előzetes piackutatást, és ennek eredményeként a beszerzés legmagasabb nettó ellenértéke alacsonyabb volt a 15.000.000 Ft-os értékhatárnál, de az árak közismert növekedésére tekintettel és a kis különbség miatt elvárható lett volna a felperestől a Kbt. 299. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hirdetményi eljárás megindítása. A felperes akkor járt volna el helyesen, ha a közbeszerzési eljárást eredménytelennek ítéli, és a Kbt. 299. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárást kezdeményez. A Kbt. 88. § (1) bekezdés f) pontjára tekintettel érvénytelen volt az az ajánlat, ami meghaladta a nemzeti értékhatár felét, mert nem felelt meg a jogszabálynak. A felperes részéről célszerű lett volna hirdetmény közzétételével induló egyszerű eljárást indítani. A felperes megszegte a támogatási szerződés VI.1. pontját (beszerzések tisztasága) és XIII.1. pontját (együttműködés és fokozott gondosság alapelve). Tagadta, hogy a szerződéstől elállt volt. A támogatási

szerződés részben már teljesült, ezért legfeljebb felmondásnak lett volna helye. Annyi történt, hogy az alperes egy részteljesítést nem fogadott el, amire a Ptk. (306. § (1) bekezdés b) pont, 317. §), de a 217/1998. (XII. 30.) Korm. rendelet (Amr.) 88. § (1) bekezdése is lehetőséget ad.

A beavatkozó szintén a kereset elutasítását indítványozta. Előadta, hogy a 2004. évben benyújtott pályázati dokumentáció az eszközök beszerzésére bruttó 17.840.000 Ft-ot állított be, a nettó érték 14.866.666 Ft volt, ami nem haladta meg a nemzeti értékhatár felét. A pályázati költségvetés mellékletében foglalt összegek azonban becsült értéként nem vehetők figyelembe a Kbt. 35. § (1) és (2) bekezdése folytán. A felperes csak abban az esetben alkalmazhatta volna a Kbt. 299. § (1) bekezdés b) pontja szerinti eljárást, ha a közbeszerzés értéke az eljárás megkezdésekor ténylegesen nem érte el a 15.000.000 Ft-ot. A rendelkezésre álló adatok (benyújtott nettó ajánlati árak) alapján tényként megállapíthatónak minősítette, hogy a közbeszerzési eljárás értéke az eljárás megkezdésekor meghaladta a 15.000.000 Ft-ot.

A Fővárosi Bíróság 2010. december 14. napján meghozott 19.G.40.704/2010/6. számú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 Ft perköltséget.

Ítéletének indokolása szerint a felek között ténybeli vita nem volt. A jogvita arra a kérdésre korlátozódott, hogy a felperes a jogszabályoknak megfelelően döntött-e az alkalmazott közbeszerzési eljárásról, és ennek feltételeként jogszerűen állapította-e meg, hogy a közbeszerzés megkezdésekor a közbeszerzési érték nem érte el a 15.000.000 Ft-ot. Ha ugyanis elérte, akkor a felperes köteles lett volna hirdetményi felhívást közzétenni, ellenkező esetben viszont jogszerűen alkalmazhatta a Kbt. 299. § (1) bekezdés b) pontja szerinti eljárást. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a közbeszerzés 2006. október 30-i megkezdésekor a beszerzési érték nem érte el a 15.000.000 Ft-ot. E tény bizonyítására a felperes a keresetlevél 8. számú mellékleteként csatolt ajánlatokra hivatkozott, továbbá tanúként kérte meghallgatni az általa megbízott cég törvényes képviselőjét. A csatolt ajánlatok közül az egyik a közbeszerzési eljárás megkezdése előtt tizenkét nappal 14.454.981 Ft vételárról, míg a másik hét nappal a közbeszerzés megkezdése után már 15.119.341 Ft-ról szólt. Mindezekből nem lehetett meghatározni, hogy a közbeszerzési eljárás megkezdésekor mekkora volt a beszerzési érték pontos összege, mert csak annyit lehetett megállapítani, hogy az kb. 15.000.000 Ft volt. Ennek az értéknek a megállapítására még erre irányuló indítvány esetében sem lett volna célszerű szakértői bizonyítást elrendelni, mert nyilvánvaló, hogy a szakértő is csak a csatolt árajánlatok alapján tudott volna véleményt alkotni. Az elsőfokú bíróság szerint csak annyi állapítható meg, hogy 2006. október 30. napján a beszerzési érték összege kb. 15.000.000 Ft volt. A felperes tehát nem tudta aggálytalanul bizonyítani, hogy a beszerzési érték a közbeszerzés megkezdésének időpontjában nem érte el a 15.000.000 Ft-ot. Ennek bizonyítatlansága miatt az is bizonyítatlan, hogy a felperes jogszerűen választotta a hirdetményi felhívásos eljárás helyett a meghívásos eljárást. Ezért nem bizonyított, hogy a Kbt. 299. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott eljárási forma

alkalmazásának előfeltételei fennálltak, ennek következtében pedig a megtett ajánlat a Kbt. 88. § (1) bekezdés f) pontja alapján érvénytelen.

A 217/1998. (XII. 30.) Korm. rendelet 88. § (1) bekezdésére, a támogatási szerződés VI/1., 2., X/2. és 3. pontjaira alapítva kifejtette, miszerint az alperes részéről elállásnak, illetve részbeni elállásnak minősült az a körülmény, hogy az alperes a szerződés további teljesítését megtagadta, illetve a kifizetett összeg egy részét visszakövetelte. Sem az elállás, sem a felmondás nem követel meg kifejezett írásbeli nyilatkozatot. Ennek elmaradása ezért az alperes részéről nem szerződésszegés, és így alaptalan a szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránti igény is. Nem állapítható meg, hogy az alperes jogszerűtlenül tagadta meg a további szolgáltatás folyósítását, illetve hogy jogszerűtlenül követelte vissza a már kifizetett összegből a 2.071.110 Ft-ot. Ezért az sem állapítható meg, hogy a támogatási szerződés alapján az alperesnek további fizetési kötelezettsége állna fenn. Mindezekre figyelemmel elutasította a keresetet, és a felperest a Pp. 78. §-a alapján kötelezte az alperest képviselő jogtanácsos munkadíjából álló elsőfokú perköltség megfizetésére.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte a Pp. 252. § (2) illetve (3) bekezdése alapján. Másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság mindkét tárgyalási határnapot szabálytalanul tartotta meg, mert az első tárgyalásra nem küldött a felperesnek idézést, míg a második tárgyalási határnapra a kitűzöttnél egy órával későbbi időpontra idézte. Utóbbi tény le is ellenőrizte, ennek ellenére a jogsértést nem orvosolta az eljárási cselekmények megismétlésével, hanem egyszerűen csak tájékoztatta őt a tárgyaláson történekről. A bírói gyakorlat szerint szabálytalan idézés mellett semmiféle érdemi eljárási cselekmény nem végezhető el. A második tárgyalásra sem volt szabályszerű az idézése, ezen a tárgyaláson sem történhetett volna érdemi eljárási cselekmény, az elsőfokú bíróság mégis ítéletet hozott. Ezen kívül az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdés utolsó fordulata szerinti kötelezettsége teljesítését is elmulasztotta, és ez egyben olyan eljárási szabálysértés volt, ami az ügy érdemi elbírálását is jelentősen befolyásolta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet tévesen telepítette rá, ugyanis az alperes hivatkozott érdemi ellenkérelmében arra, hogy a felperes eljárása sértette a Kbt-t, mert a becsült értéket tévesen állapította meg. Minthogy az alperes e tényállításai alapján kérte a kereset elutasítását, az állított tény bizonyítása őt terhelte. Amennyiben a másodfokú bíróság úgy ítéli meg, hogy előbbi érvelése téves, abban az esetben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság úgy állapította meg a becsült érték bizonyításának elmaradását a perben, hogy figyelmen kívül hagyta a peres feleknek a becsült értékre tett egyező előadását. Az alperes nem vitatta azt az állítást, hogy a beszerzési érték legmagasabb összege nettó 14.866.667 Ft (3. számú jegyzőkönyv 1. oldal). Mindezekkel pedig a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján bizonyított volt, hogy a becsült érték nem érte el a 15.000.000 Ft-os értékhatárt. Az elsőfokú bíróság olyan indokolással utasította el a keresetét, amely a közbeszerzések gyakorlatában még soha nem merült fel, azt vetette a terhére, hogy

az árak tizenkét napos növekedésére nem volt figyelemmel. A közbeszerzés megkezdése előtt tizenkét nappal a becsült érték a 15.000.000 Ft-os értékhatárnál 3,8%-kal volt alacsonyabb. Egyszerű számítással megállapítható tehát, hogy évi 116%-os infláció esetén érhetne volna el a becsült érték tizenkét napon belül az értékhatárt. Ezzel viszont nyilvánvalóan nem kellett számolnia, mert 2006-ban 3,9% volt az éves infláció, de a tizenkét napra jutó inflációval növelt érték is 14.473.772 Ft, tehát 15.000.000 Ft alatti lett volna. Eljárása így jogszerű volt. Az elsőfokú bíróság bizonyítatlanság okán utasította el a keresetét, ugyanakkor ítéletében semmivel sem indokolta meg, hogy a nagy közbeszerzési gyakorlattal rendelkező gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének tanúkénti meghallgatására tett indítványát miért nem foganatosította. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a nem megfelelő eljárásrendben tett ajánlat a Kbt. 88. § (1) bekezdés f) pontja alapján érvénytelen lenne, ez ugyanis ellentétes a Közbeszerzési Döntőbizottság e kérdésben egyértelmű iránymutatást tartalmazó D.56/15/2088. számú határozatában kifejtettekkel. Olyan jogi kategória nincs, hogy részbeni elállás, így az ítélet erről szóló indokolása is megalapozatlan. Az pedig ugyancsak a felek nyilatkozatával ellentétes megállapítás, hogy az alperes a szerződéstől elállt, hiszen a 3/A/2. számú ellenkérelmében az alperes a felperessel egyezően úgy nyilatkozott, hogy a támogató a támogatási szerződést nem szüntette meg.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozott. Az elsőfokú eljárás szabálytalanságát illető felperesi fellebbezésre előadta, hogy az első tárgyaláson az elsőfokú bíróság észlelte a felperes idézésének nem szabályszerű voltát, ezért a tárgyalást elhalasztotta, míg a második tárgyaláson a felperes megérkezése után ismertette a megelőző eljárást. A bizonyítási teherrel kapcsolatos tájékoztatás elmaradását nem minősítette olyan súlyúnak, mint ami miatt indokolt a tárgyalás megismétlése. A szabálytalansági eljárást a beavatkozó folytatta le, és ekkor a szabálytalanságot nem vitásan az alperesnek kellett bizonyítania, de a perben a bizonyítási teher megfordult, és a felperesnek kell bizonyítania, hogy a közbeszerzési eljárás szabályait teljesítette.

A beavatkozó a másodfokú eljárásban nem nyilatkozott.

A Fővárosi Ítéltábla 2011. május 31. napján meghozott 9.Pf.20.303/2011/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és hatáskör hiányában a pert megszüntette. A költségekről akként rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik.

A jogerős permegszüntető végzéssel szemben a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria 2012. július 3. napján meghozott Gfv.IX.30.334/2011/5. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.303/2011/3. számú végzését hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A felperes felülvizsgálati perköltségét 444.500 Ft-ban, az alperesét 350.000 Ft-ban állapította meg, továbbá azt, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán 1.070.400 Ft felülvizsgálati illeték lerovása nem történt meg.

A végzés indokolása szerint a támogatási szerződés olyan szerződéstípus, melynek jogági elhelyezkedése nem egyértelmű. Ugyanakkor e szerződésekből is számos jogvita keletkezik, melyek elbírálására a bírósági útnak rendelkezésre kell állnia. A peres felek jogviszonyában nem vitásan megjelennek közjogi elemek, az egyik szerződő fél, az alperes „hatósághoz közeli” jogállással rendelkezik. A másodfokú bíróság álláspontjából azonban az következne, hogy a felperes semmilyen fórum előtt nem érhetne el jogorvoslatot, ugyanis közigazgatási úton a jogorvoslat igénybevételének lehetősége nem volt biztosított a számára. Az ügyben keletkezett határozat nem a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) előírásainak megfelelő tartalmú és alakú határozat, és egyéb, az alperesi oldal részéről megküldött levelek közigazgatási út igénybevételének lehetőségéről szóló tájékoztatást nem tartalmaznak. A jogorvoslati jog alkotmányos jog, és nemcsak a Ket. 72. § (1) bekezdés d) pontja rendelkezésével, de az Alkotmány 57. § (5) bekezdésével, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésével is ellentétes lenne, ha egy döntés, egy jognyilatkozat jogszerűségét bíróság előtt nem lehetne megtámadni. A Kúria tévesnek ítélte a másodfokú bíróság jogi álláspontját, amikor a polgári peres út igénybevételének lehetőségét hivatalból vizsgálva a Ptk. 7. § (1) bekezdésével, illetve a már felhívott alapjogi rendelkezésekkel ellentétes jogi álláspontra jutott, és a pert megszüntette.

A megismételt eljárásban a felek nem tettek további nyilatkozatot.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Ugyan a felperes másodlagos fellebbezési kérelemként terjesztette elő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványát, a másodfokú bíróság először ezzel a kérdéssel foglalkozott. A Pp. 252. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. Kétségtelen, hogy az első tárgyalási határnapra a felperes idézése nem volt szabályszerű, ezért tűzött ki az elsőfokú bíróság új tárgyalási határnapot. Ezen a tárgyaláson a felperes képviseltette magát, függetlenül attól, hogy az idéző végzésben a tárgyalás megkezdésének időpontja tévesen szerepelt. E tárgyaláson a felperesnek módjában állt a nyilatkozatait megtenni. Tényszerűen az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatást elmulasztotta, döntéséből viszont arra vonható le következtetés, hogy a felek közötti jogvitát alapvetően jogkérdésnek minősítette, ezért mellőzte a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási teherről szóló tájékoztatást. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem történt

olyan, az elsőfokú eljárás lényeges szabályait érintő eljárási hiba, ami az elsőfokú tárgyalás megismétlését, illetőleg kiegészítését indokoltá tenné. A Pp. 252. § (3) bekezdésére alapítva sem volt ok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mert a felperes által a fellebbezésében is fenntartott bizonyítási indítvány (nagy közbeszerzési gyakorlattal rendelkező gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének tanúkénti kihallgatása) az adott ügy mikénti elbírálásánál a később kifejtendők szerint releváns adatot nem tudott volna szolgáltatni.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, de eltérő indokok mellett.

A felperes keresete elsődlegesen szerződés teljesítésére kötelezésre irányult, másodlagosan pedig szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére. Az alapul szolgáló szerződés pedig a társadalmi befogadást támogató szolgáltatások infrastrukturális fejlesztése tárgyában, ennek keretében fogyatékos emberek nappali intézménye megvalósítására kiírt pályázat felperes általi elnyerését követően létrejött támogatási szerződés volt. Bár a szerződés XIII. fejezete a szerződő felek által irányadónak tartott jogszabályokat felsorolta, és ezek között a Polgári Törvénykönyv rendelkezései is szerepeltek, valójában az adott típusú támogatási szerződést egyetlen hivatkozott jogszabály nem helyezte a Ptk. hatálya alá, és azt, hogy egy adott jogviszonyra mely jogszabályok irányadók, a jogviszony természete és nem a felek szerződésben foglalt nyilatkozata határozza meg. A peres felek között a támogatási szerződéssel nem jött létre magánjogi jogviszony. Már maga az a körülmény, hogy a felperes egy pályázat eredményeként vált jogosulttá a támogatási szerződés megkötésére, mely pályázat valamennyi feltételét a kiíró - és a vonatkozó jogszabályi környezet - határozta meg, a felperes szerződéskötési szabadságát csak arra a választásra korlátozta, hogy az adott tartalommal elfogadja-e a szerződési feltételeket. Ez pedig nem minősül egyenlő felek közötti szerződéskötésnek. A felek között tehát nem jött létre olyan jogviszony, amelyből a Ptk. 198. § (1) bekezdésének alkalmazásával kötelezettség keletkezett a szolgáltatás teljesítésére, és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

Az az eljárás, amelynek eredményét a felperes végeredményben sérelmezte, szintén nem egyenlő jogú felek közöttinek minősül. A Nemzeti Fejlesztési Terv operatív programjai, az EQUAL Közösségi Kezdeményezés program és a Kohéziós Alap projektek támogatásainak fogadásához kapcsolódó pénzügyi lebonyolítási, számviteli és ellenőrzési rendszerek kialakításáról szóló 360/2004. (XII. 26.) Korm. rendelet VII. fejezete foglalkozik a szabálytalanság kezelésével. A szabálytalansági eljárás kezdeményezése idején hatályos 43/A. § (1) bekezdése szerint a szabálytalanságok nyilvántartása és jelentése érdekében a kifizető hatóság, az irányító hatóságok, a közreműködő szervezetek, valamint a lebonyolító testületek vezetői kijelölik a szabálytalanságok nyilvántartásáért és jelentéséért felelős szervezeti egységet vagy személyt (szabálytalanság-felelős). A 44. § (1) bekezdése értelmében a szabálytalansági vizsgálat eredményéről - szabálytalanság megállapításának hiányában is - a vizsgálat vezetője szabálytalanság-vizsgálati jegyzőkönyvet készít. A (4) bekezdés kimondja, hogy a szervezet vezetője a szabálytalanság-vizsgálati jegyzőkönyv alapján dönt a szabálytalansági vizsgálat

lezárásáról, ami az (5) bekezdés alapján történhet a) annak megállapításával, hogy nem történt szabálytalanság, és a szabálytalansági eljárás intézkedés nélküli megszüntetésével, vagy b) szabálytalanság megtörténtét megállapító és intézkedést elrendelő döntéssel. A hatóság a döntését - ahogy erre a Kúria végzése is utal - határozati formában tartozott volna meghozni, bár ez a perbeli esetben „levél” formájában történt meg. A perben valójában annak volt jelentősége, hogy a szabálytalansági eljárás miként zajlott le, annak eredménye, a meghozott döntés megfelelt-e a jogszabályoknak, a Kbt. rendelkezéseit a szabálytalansági eljárás keretében helyesen alkalmazták-e. A Kbt. 318. § (1) bekezdése értelmében a közbeszerzésre, illetőleg a közbeszerzési eljárásra vonatkozó jogszabályok megsértése miatt indult eljárás lefolytatása a Közbeszerzési Döntőbizottság hatáskörébe tartozik. Az ezen eljárásban a Kbt. 340. § (2) bekezdése szerinti körben meghozott döntés ellen bírósági jogorvoslatnak van helye, mégpedig a Pp. XX. fejezetében szabályozott közigazgatási per keretében (Kbt. 346. § (2) bekezdés). A polgári perben eljáró bíróságnak nem terjed ki a hatásköre annak kimondására, hogy a felperes a támogatási szerződéssel összefüggésben a közbeszerzési eljárást jogszerűen vagy jogszabálysértéssel folytatta le. A közbeszerzési eljárás mikénti lebonyolítása tárgyában egy közbenső elem (annak a hatáskörrel rendelkező szerv általi kimondása, hogy a felperes a közbeszerzési eljárás szabályainak megfelelően járt el) hiányzik. E körben a bizonyítása a felperest terhelte. A felperes, de az alperes és a beavatkozó sem szolgáltatott olyan adatot, hogy a vitatott közbeszerzés tekintetében a Kbt. szabályai szerint a Közbeszerzési Döntőbizottság előtt eljárás indult volna. Így a felperes azt sem bizonyította, hogy az alperes a támogatási szerződést megszegte, vagy a támogatási szerződésen alapuló teljesítési kötelezettsége állna fenn, és ezen alapult, hogy a másodfokú bíróság bár eltérő indokok alapján, de a keresetet megalapozatlannak találta, és helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú eljárásban pernyertes alperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján jogosult a képviselővel a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíj megtérítésére (Pp. 75. § (2) bekezdés). A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési és felülvizsgálati illetéket az állam viseli (illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés b) és c) pont, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés, 14. §).

Budapest, 2013. május 9.

Dr. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: